

סיפורה האישי של האם העבריה שגזלו

ממנה את בנה מפני שאביו הוא ערבי

כך התחיל להכות אותי בכל הגוף, גלגל את ראשי ובסוף לקח מי-אש ורצה לשרוף את פני. אני צעקתי בכל כוחי ורק מזה שבאו השכנים והוציאו אותי, ניצלתי מן החומצה השרופת.

הורי רצו שאודיע במשטרה שהבחור חטף אותי בכוח, אבל לא הסכמתי והמש"טרה נאלצה לשחרר אותי בערבות. אנחנו רצינו להמשיך להתראות אבל גם ההורים שלו התנגדו לזה שהוא יפגוש אותי, ולקחו אותו אליהם לכפר בקעה. הם רצו שהוא ישאר שם איתם והוא לא רצה.

אחרי שהיה שבוע ימים בכפר חזר ה' עירה, לקח דירה בתל-אביב והחלטנו ל' עבור ולחיות יחד. זה היה באותו זמן שגיליתי שאני בהריון.

"תני אותו לאימוץ!"

חד עם ההריון התחילו כל הצרות שלנו, הנמשכות עד היום. ההורים שלו, כששמעו שאני בהריון, כבר לא היה איכ' פת להם. אבל את ההורים שלי הרגיו הדבר עוד יותר. הם איימו להרוג אותי ולהרוג אותו. הם הסכימו שאתחנן אפילו עם מטאטא רחובות יהודי ורק שלא יהיה לי ילד מערבי.

בתחלה נבהלתי מהאימוץ של כולם והלכתי אל קצנת המיכח, הגברת כספי, וביקשתי ממנה לעשות הפלה. אבל זה היה מאוחר מדי, כי הייתי בחודש החמישי.

לעזוב וללכת עם יהודי." ככה היא רצתה להשפיע עלי.

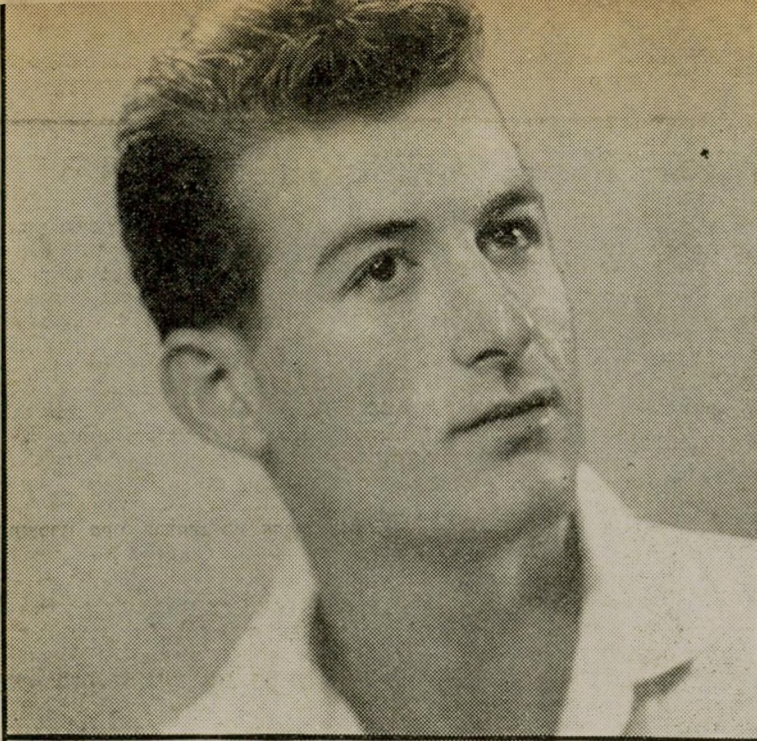
אבל אני לא הסכמתי, למרות שפחדתי מפני האימוץ. החלטנו לעבור לחיפה. אבל עד שנעבור לגור שם רצינו לשים את הילד במוסד, כדי שלא יהיו לנו צרות מההורים. ביקשתי מהגברת כספי שתוציא אותי מ' בית-חולים. היא לא הסכימה להכניס את הילד למוסד, בלי שאני אביא את הסכום הדרוש לכך. עבדאללה השיג את הכסף, שילם לגברת כספי ובידים שלי לקחתי את הילד למוסד.

רוצה את הילד

יום יום היינו הולכים לבקר את הילד. פורסם בעתונים, בשמה של הגברת כס' פי, שאנחנו בכלל לא ערכנו ביקורים אצל הילד. יש לי פתקה ממנהלת המוסד בו נמצא הילד, ואני גם יכולה להביא עדים, איך שיום יום היינו הולכים אני והאבא לבקר את הילד.

אני הייתי מאכילה אותו, מחליפה לו את החיתולים, משכיבה אותו לישון וחר' זרת הביתה מאוחר, רק שאוכל לראות אותו קצת יותר.

העובדות היו מבקשות אותי שאלך הב'י תה אחרי ארבע, כי אסור להישאר שם. אבל אני לא יכולתי לעזוב אותו לבד. הייתי מבקשת מהן שיתנו לי להישאר.

האב

חיכיתי כמה זמן ואחרי זה שמעתי פתאום דפיקות בדלת. שאלתי: "מי שם?" ענו לי: "משטרה."

פתחתי את הדלת והכנסתי אותם הביתה. הם ביקשו ממני בנימוס לבוא יחד איתם למשטרה. "זה רק לרבע שעה", הבטיחו לי, "אין לך מה לפחד. זה הבן שלך ואף אחד לא יקח אותו ממך."

ואני האמנתי להם. קראתי לשכנה ובי' קשתי ממנה שתשמור לי על הילד לרבע שעה, עד שאחזור. היא חיכתה רבע שעה וחצי שעה ושעה וחצי, עד שבאה גי'דת עם שוטרים ועם מטפלת ורצו לקחת את הילד מהבית. השכנה לא רצתה לתת להם. היא התנגדה ולא הסכימה. אבל השוטר הראה לה את התעודה שלו ואמר לה שתקח את המספר שלו ואחרי זה תוכל להתלונן במשטרה. היא היתה מוכרחה לתת להם את הילד.

אם תזיק לתינוקה?

יום אנחנו מחכים למשפט. כל יום הם מוציאים משפט חדש כדי לשים עלינו. כשהביאו אותנו למשפט על חטיפת הילד היה רע. הגברת כספי אמרה שאני לא נורמלית אבל לא הביאה לזה שום פתק מהרופא. מה יש, מי שאוהב ערבי הוא לא נורמאלי?

השופט אמר לנו שם: "אתם רואים, זה קורה כשבורחים מהבית ומתחננים נגד רצון ההורים." כאילו שאנחנו ילדים קט'נים שלא יודעים להחליט בעצמנו מה אנחנו רוצים.

אחרי זה אומרים לנו שהם רק רוצים שאנחנו נתחנן. הם אומרים שלא איכפת להם אפילו אם אתאסלם, אבל הם יודעים שאם אני אלך לקאדי הם לא ירצו אחר-כך לתת לי את הילד. הם יגידו שהוא יהודי ואני מוסלמית.

אני יודעת שהם עוד יעשו לנו הרבה צרות, אבל אני לא רוצה לוותר על הבן שלנו. כשהיינו בבית-המשפט לא הסכימה המשטרה לשחרר אותי בערבות. אמרו ש' אני מסוכנת לילד ויכולה להזיק לו. שמי עתם? אם תזיק לתינוק שלה! הרי כל שערה משערות ראשו יקרה לי יותר מ' מאור-ע'יני.

הם גם לא הסכימו לשחרר אותי בער'בות נותנים, ואז קם מהקהל איש אחד, שאני לא מכירה אותו, והוא נתן בשבילי ערבות של אלפיים לירות. רק שאני אש' תחרר ולא אשב בבית הסוהר.

אבל לעת עתה לקחו את הבן שלי ממני. לא נותנים לנו רשות לחנך אותו כמו שאנחנו רוצים. לא נותנים לי רשות אפי' לו להתקרב לבניין איפה שהוא נמצא. אני לא יכולה להרגיש שם. הוא רובע. אני לא יכולה לשמוע אם הוא בוכה או שקט. לא יכולה ללסוף אותו. אני לא יודעת אם הוא בריא או חולה אם עלה במשקל או ירד.

הבן שלי לא יכול לראות ולחבק את האמא שלו ואת האבא שלו. ואני כל מה שאני רוצה זהו רק דבר אחד: שיחזירו לי את בני!

ממנה שתחזיר לנו את הילד כדי שנוכל לחיות טוב ובשלום, כמו כל המשפחות. אבל היא המשיכה לדחות את העניין מפעם לפעם, ואחר כך סיפרה בבית-המשפט ש' אנחנו רבים. זה שקר. אנחנו אוהבים אחד את השני ועבד אף פעם לא הרביץ לי, רק היינו קצת עצבניים בגלל הילד שרצינו ולא נתנו לנו. זה קורה בכל משפחה כשלוקחים את הילד שלה.

בית-המשפט החליט

יום אחד קיבלנו הודעה לבית-המשפט כדי לדון בבן שלי. לא ידענו אפילו מי הגיש אותה ומה רוצים מאתנו. זה הבן שלנו ואנחנו הכנסנו אותו לבית התינוקות. אבל כנראה, מפני שעבד אינו יהודי, רצו לקחת אותו מאיתנו.

הלכנו לבית-המשפט ושם אמרנו מה ש' היה לנו להגיד. השופט שמע את הדברים ואמר לנו לבוא עוד פעם לבית-המשפט, כעבור שבוע. אחרי יומיים קיבלנו פתאום הודעה מבית-המשפט שאנו מוזמנים לבוא בחמישי בנובמבר ולא באוקטובר. מכיוון שכך, לא הלכנו לבית המשפט בתאריך הראשון שהשופט קבע וחיכינו לחמישי ב'נובמבר.

אחר כך נודע לנו שבאותו היום התקיים משפט. אולי דחקא זה שלא באנו השפיע על העובדה שהשופט החליט לקחת מאיתנו את הילד שלנו ולתת אותו למוסד לשלוש שנים, עד שבית-המשפט יחליט אחרת. אני יודעת מה זה מוסד בשביל הילד שלי. הוא צריך את האמא שלו, שתלסוף אותו ותאכיל אותו ותיקח אותו על הידיים. הוא צריך אותי ואני צריכה אותו. למה לא נותנים לי אותו?

אבל כל הזמן אני לא ידעתי את ההח'לטת של בית-המשפט. אני ידעתי רק שאני רוצה את הבן שלי. הוא היה כבר ארבעה חודשים בבית-התינוקות וכשהוא ירד בחצי קילו והיה חולה לקחו אותו לבית חולים ואפילו לא הודיעו לנו, ההורים שלו, מתי ולאן לקחו אותו. לא יכולתי לסבול יותר שהוא ישאר לבדו בבית התינוקות. החבר שלי נסע לבקר את הוריו בכפר ואני רציני להכין לו הפתעה. הוא חיכה לזה כבר הרבה זמן. רציני, שכשהוא יבוא הביתה, ימצא את הבן שלו מחכה במיטה הקטנה, שהילד יחייך אליו בתוך החדר בו אנחנו גרים.

במקום זה חיכו לו השוטרים במקום העבודה שלו ועצרו אותו.

התינוק בניידת

ני לא חטפתי את בני מרצון. אני לא ידעתי שאסור לי לקחת אותו משם לפי פקודת בית-המשפט. אני גם לא הס'רתתי בכלל איפה אני או הילד. היינו כל הזמן בבית שלנו וחיכינו לאבא שיבוא. כששמעתי שאסרו אותו צילצלתי מהר ל' משטרה ואמרתי להם שהוא לא חטף את הילד ושהוא לא יודע בכלל שהילדו יחד איתי בבית.

תנו לנו

להתחתן!

אפילו הן לא יכלו לגרש אותי ונתנו לי להישאר. אחרי חודש הלכתי לקחת את הילד. לקחתי לו בגדים חדשים, חליפה, ושמיכה יפה, נעליים חדשות ובכלל כל מיני דברים יפים בשביל ילד. היתה לי תקופה רבה שהפעם הכל יסתדר. אני אקח את הילד, אני אגדל אותו כמו שצריך ו' לילד יהיה טוב כי יהיו לו אבא ואמא.

באתי לבית התינוקות וביקשתי את הילד. המנהלת אברה לי להביא פתקה מהגברת כספי. הלכתי אליה והיא התחילה לסחוב אותי לכל המקומות. היא סיפרה לי כל מיני סיפורים שהיא תקשר עם ירושלים עד שתתקבל תשובה.

"אבל הגברת כספי" אמרתי לה, "את הילד שמת'י אותו בכסף שלי. מה זה שייך לירושלים? הרי זה לא מקרה סוציאלי."

היא לא ענתה ישר והתחילה להגיד לי שיש לה ממונים והם צריכים להחליט. בסוף נתנה לי פתק אבל אני לא קראתי אותו. היה כתוב שם לא לתת לי אותו.

מאותו יום נשאר הילד שלי בבית התי'נוקות. המיטה בבית עמדה ריקה ארבעה חודשים, עד היום. אנחנו בבית לא יכולנו לסבול יותר. זה היה גורם לעצבנות בינינו. אני סיפרתי את זה לגברת כספי. ביקשתי

אנחנו כבר גרנו הרבה זמן יחד והחלטנו שהיה לנו ילד. אבל גברת כספי רצתה כל הזמן שאני אסכים לאימוץ.

נכנסתי לבית-החולים ללדת את הילד. אחרי הלידה באו אלי ממשד הסעד וביק'שו ממני לחתום על תעודה שאני מוסרת את הילד לאימוץ.

לא רציני. רציני להתחתן עם עבדאללה ולגדל יחד איתו את הילד.

נשארתי עשרה ימים בבית-החולים בצרי'פון, במשך כל הזמן באו אנשים ממשד הסעד, והורי בעצמם, ורצו כל הזמן ש' אמסור את הילד לאימוץ. אני בשום פנים ואופן לא הסכמתי. הם לחצו עלי כל הזמן שאחתום על האישור לאימוץ, אבל אני לא הסכמתי לחתום בלי שהאבא של הילד יסכים גם הוא.

הורי אמרו לי: "אין דבר. תתחתני עם יהודי ושעבדאללה יעשה לך משפט. אנחנו נעזר לך בכל דבר."

אבל אני לא הסכמתי. והגברת כספי אמרה: "לא כדאי לך להביא את הילד הביתה, כי אם תביאי אותו הביתה כל החיים שלך יתקלקלו. ככה תוכלי לעשות מה שאת רוצה, תוכלי